

**PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW W BYDGOSZCZY

85-097 Bydgoszcz, ul. Jagiellońska 34
Tel. (0-52) 345-56-44, Fax (0-52) 345-56-17, Tel. (0-52) 3254-267
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 11 grudnia 2003 roku

RBG-561-03/03/MW

Decyzja nr RBG 30/2003

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. nr 2003 nr 86 poz. 804) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. nr 18 poz. 172)

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

odmawia się wszczęcia postępowania antymonopolowego na wniosek International Business Center Sp. z o.o. z siedzibą w Olsztynie przeciwko Gminie Stawiguda.

Uzasadnienie:

International Business Center Sp. z o.o. z siedzibą w Olsztynie, zwana dalej Wnioskodawcą zwróciła się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej Prezesem Urzędu), w imieniu którego działał Dyrektor bydgoskiej delegatury Urzędu o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Gminie Stawiguda.

Zdaniem Wnioskodawcy, Gmina nadużywa pozycji dominującej na lokalnym rynku dostarczania wody i odprowadzania ścieków poprzez odmowę pokrycia kosztów budowy sieci wodociągowo – kanalizacyjnej i przepompowni ścieków.

Odmowa pokrycia kosztów wymienionej wyżej infrastruktury narusza, zdaniem Wnioskodawcy art. 8 ust. 2 pkt 1,6,7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem działalności Wnioskodawcy są:

- hotele;
- pozostałe obiekty noclegowe turystyki i inne miejsca krótkotrwałego zakwaterowania;
- restauracje i inne placówki gastronomiczne;
- bary;
- działalność stołówek i catering;
- transport lądowy i pozostały;

- działalność wspomagająca transport; działalność związana z turystyką;
- obsługa nieruchomości;
- wynajem maszyn i urządzeń bez obsługi oraz wypożyczanie artykułów użytku osobistego i domowego;
- produkcja mebli; działalność produkcyjna, gdzie indziej nie sklasyfikowana;
- budownictwo.

Zdaniem Wnioskodawcy, Gmina Stawiguda odmawia pokrycia kosztów budowy sieci wodociągowo – kanalizacyjnej i przepompowni ścieków w miejscowości Dorotowo. Inwestycja ta przeprowadzona została przez Wnioskodawcę.

Rozliczenie inwestycji, przedłożone przez Wnioskodawcę, przedstawia się następująco:

L.p.	Wyszczególnienie	Koszt inwestycji	Podatek VAT 7%	Obsługa geodezyjna	Opłata przyłączeniowa – energia elektryczna	Razem
1. 2. 3.	Kanalizacja sanitarna Sieć wodociągowa Przepompownia ścieków	[tajemnica przedsiębiorstwa]	[tajemnica przedsiębiorstwa]		[tajemnica przedsiębiorstwa]	[tajemnica przedsiębiorstwa]
		[tajemnica przedsiębiorstwa]	[tajemnica przedsiębiorstwa]	[tajemnica przedsiębiorstwa]	[tajemnica przedsiębiorstwa]	[tajemnica przedsiębiorstwa]

Dowód: Załącznik do protokołu przekazania – sprzedaży do UG Stawiguda, stanowiący załącznik do wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego.

Miejscowość Dorotowo znajduje się na terenie Gminy Stawiguda. Właścicielem sieci i przepompowni, będących przedmiotem sporu jest Wnioskodawca.

Gmina Stawiguda, w korespondencji z Wnioskodawcą prezentowała stanowisko, zgodnie z którym z treści art. 31 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2001 roku nr 72 poz. 747) nie wynika obowiązek przejęcia sieci wodociągowo – kanalizacyjnej i przepompowni ścieków z mocy prawa, a jedynie uprawnienie do przekazania tych urządzeń gminie.

Dowód: pismo Urzędu Gminy Stawiguda z dnia 12.12.2002 roku

Wnioskodawca z kolei powołał się we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego na decyzję Prezesa Urzędu nr RWA 15/2001 z dnia 21 marca 2001 roku, w której Prezes Urzędu stanął na stanowisku, iż przejście sfinansowanych przez konsumentów urządzeń na rzecz przedsiębiorstwa, bez rekompensowania poniesionych nakładów na budowę jest z jednej strony uciążliwością dla odbiorcy a z drugiej strony przysparza przedsiębiorcy nieuzasadnionych korzyści, gdyż z naruszeniem zasady ekwiwalentności świadczeń wynikających z umów wzajemnych uzyskało mienie znacznej wartości, które wykorzystuje do prowadzenia własnej działalności gospodarczej. W tej

sytuacji przedsiębiorstwo nie może uchylić się od rozliczeń tych nakładów w umowie, z tym, że partycypacja (i jej zakres) może przybierać różne formy.

Gmina Stawiguda uznała stanowisko Wnioskodawcy za całkowicie bezzasadne. Zdaniem Gminy, w niniejszej sprawie nie nastąpiło naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego a sprawa nie ma charakteru antymonopolowego. W szczególności Gmina zauważa, iż nie łączy ją z Wnioskodawcą żaden stosunek zobowiązaniowy. Tak więc – zdaniem Gminy – chybione są zarzuty będące konsekwencją istnienia więzi cywilnoprawnej – tj. zarzut polegający na narzucaniu uciążliwych warunków umów, przynoszących podmiotowi narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści oraz nieuczciwych cen.

Gmina wskazała również, iż Wnioskodawca nie wykazał, na czym miałyby polegać stwarzanie konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw.

Gmina, odnosząc się do wniosku o wszczęcie postępowania, podniosła również, iż relacje pomiędzy stronami w przedmiotowej sprawie mają charakter cywilnoprawny, zaś organ antymonopolowy nie ma kompetencji do rozstrzygania sporów cywilnoprawnych. Zdaniem Gminy Stawiguda, ocena jej zachowania w toku postępowania antymonopolowego może mieć wyłącznie na celu analizę tego, czy w przedmiotowej sytuacji nastąpiło naruszenie reguł ustanowionych ustawą antymonopolową, którą zalicza się do dziedziny prawa publicznego nie zaś cywilnego.

Odnosząc się do zaprezentowanej wyżej argumentacji Gminy, Wnioskodawca podniósł, iż oczywistym jest naruszenie interesu publiczno – prawnego w niniejszej sprawie.

Nie może również, zdaniem Wnioskodawcy, budzić wątpliwości, iż w świetle art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę... na Gminę został nałożony obowiązek zawarcia umowy wskazanej w tym przepisie.

W oparciu o ustalony stan faktyczny, Prezes Urzędu zważył co następuje:

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, odmówić wszczęcia postępowania antymonopolowego, jeżeli w sposób oczywisty, z zawartych we wniosku oraz posiadanych przez Prezesa Urzędu informacji wynika, że nie naruszono zakazu określonego w art. 8.

W oparciu o zebrane w toku postępowania wyjaśniającego informacje, jednoznacznie należy stwierdzić, iż rozpatrywana sprawa nie ma charakteru antymonopolowego.

Wstępną, niezbędną przesłanką do wszczęcia postępowania antymonopolowego jest naruszenie przez przedsiębiorcę posiadającego na rynku właściwym pozycję dominującą (w tym pojęciu ująć również należy monopolistów naturalnych) interesu publicznoprawnego.

Celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zdefiniowanym w jej art. 1 ust. 1 jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. zatem znajduje ona zastosowanie, gdy naruszony jest interes publiczny polegający na naprawieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Rynek ten funkcjonuje prawidłowo, gdy zapewniona jest możliwość powstania i rozwoju konkurencji. Za zagrożenie dla konkurencji uznaje się wobec tego tylko takie postępowanie przedsiębiorcy, jakie narusza interesy szerszego kręgu uczestników rynku. Dlatego działania naruszające interes publiczny dotyczyć muszą konkurencji rozumianej nie jako sytuacji poszczególnego przedsiębiorcy lecz jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29. 05. 2001 r. sygn. akt I CKN 1217/98, wyrok SOKiK z dnia 22 stycznia 2003 roku, sygn. akt XVII Ama 3/02).

W ocenie Prezesa Urzędu mamy do czynienia ze sprawą prywatnoskargową. Przedsiębiorca który wybudował infrastrukturę w miejscowości Dorotowo prowadzi spór o charakterze majątkowym z Gminą Stawiguda. Nie odmawiając słuszności argumentom Wnioskodawcy, związanymi z interpretacją art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków z całym naciskiem stwierdzić trzeba, iż spór ten – jako spór majątkowy - powinien być rozstrzygnięty przez sąd powszechny po wniesieniu powództwa o ukształtowanie stosunku prawnego.

Należy odróżnić działanie monopolisty sieciowego polegające na odmowie rozliczenia kosztów poniesionych przy budowie infrastruktury wodno – kanalizacyjnej, gdy odmowa ta wywołuje **skutek antykonkurencyjny** (np. dyskryminacja) lub godzi w zbiorowe interesy konsumentów od rozpatrywanego przypadku, w którym Wnioskodawca, profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego ma indywidualne, cywilnoprawne roszczenie, na podstawie art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków o przejęcie infrastruktury na warunkach uzgodnionych w umowie.

Nie sposób także uznać, aby ingerencję organu antymonopolowego uzasadniał wzgląd na ochronę konsumentów jako podjętą w interesie publicznym. Wynik sprawy niniejszej jest zarówno prawnie jak i faktycznie indyferentny dla sytuacji konsumentów korzystających z usług dostawcy wody.

Odnosząc się do podstaw prawnych wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego, Prezes Urzędu podzielił pogląd Gminy Stawiguda, zgodnie z którym, skoro nie łączy Wnioskodawcy z Gminą żaden stosunek zobowiązaniowy, chybione są zarzuty będące konsekwencją istnienia więzi cywilnoprawnej – tj. zarzut polegający na narzucaniu uciążliwych warunków umów, przynoszących podmiotowi narzucającemu te warunki nieuzasadnione korzyści oraz nieuczciwych cen. Gmina nie narzucała uciążliwych warunków umów, ani tym bardziej nieuczciwych cen, gdyż umowy dotyczące przejęcia infrastruktury nie zawarto.

Zupełnie niezrozumiałe jest natomiast podawanie jako podstawy prawnej wniosku, art. 8 ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jak również powoływanie się na art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków jako na podstawę prawną ewentualnego działania Prezesa Urzędu. Art. 8 ust. 2 pkt 7 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazuje nadużywania pozycji dominującej poprzez stwarzanie konsumentom uciążliwych warunków dochodzenia swoich praw. Norma ta nie ma żadnego zastosowania do Wnioskodawcy, który jest przedsiębiorcom. Z kolei cyt. wyżej art. 4 ust. 2 pkt 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków dotyczy jednej z kompetencji Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast. Żaden organ administracji publicznej nie ma możliwości działania w sferach zastrzeżonych dla wyłącznej kompetencji sądów powszechnych, a taką sprawą jest ukształtowanie istnienia stosunku prawnego.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem bydgoskiej delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów .

Otrzymuje:
International Business Center Sp. z o.o.
Ul. Żołnierska 4
10-557 Olsztyn